

Jézus vonzása a gyülekezet

Bibliaolvasás: Mk 10: 2 – 16.

Alapige: „Néhány nap múlva ismét elment Kapernaumba, és elterjedt a híre, hogy otthon van. Erre olyan sokan gyűltek össze, hogy még az ajtó előtt sem volt hely; ő pedig hirdette nekik az ígét. Oda akartak hozzá menni egy bérével, akit négyen vittek. De mivel a sokaság miatt nem vihették őt hozzá, megbontották a tetőt ott, ahol ő volt, és a résen át leeresztették az ágyat, amelyen a béna feküdt. Jézus pedig látva a hitüket, így szólt a béréhez: Fiam, megbocsáttattak a te bűneid. Ott ültek néhányan az írástudók közül, és így tanakodtak szívükben: Hogyan beszélhet ez így? Istent káromolja! Ki bocsáthat meg bűnöket az egy Istenen kívül?¹ Jézus lelkében azonnal felismerte, hogy így tanakodnak magukban, és ezt mondta nekik: Miért tanakodtok így szívetekben? Melyik a könnyebb? Azt mondani a bérének, hogy megbocsáttattak a te bűneid, vagy azt mondani, kelj fel, vedd az ágyadat és járj? Azért pedig, hogy megtudjátok, az Emberfiának van hatalma bűnöket megbocsátani a földön - így szólt a béréhez: Neked mondom, kelj fel, vedd az ágyadat, és menj haza! Az pedig felkelt, azonnal felvette az ágyát, és kiment mindenki szeme láttára; úgyhogy ámulatba estek mind, dicsőítették Istent, és ezt mondták: Ilyet még sohasem láttunk!” Mk 2: 1 – 12.

Szeretett testvéreim! Szentlélekisten az evangélista által a bűnt megbocsátva gyógyító Isten Fiáról tesz tanúbizonyságot. Márk Jézus Krisztus különös vonzását mutatja meg nekünk is, aki nem csak akkor, hanem ma is pontosan úgy gyűjt magának élő sereget, ahogy kezdetben, vagy ahogyan kétezer évvel ezelőtt is tette.

Két gyülekezetet mutat meg nekünk az Úr Lelke, amely közül csak az egyik a Krisztus teste, vagyis az igaz egyház. A cselekmény Kapernaumban történik, abban a városban, ahol Jézus lakott. Betlehembe született, Názáretben töltötte el élete javát, de Kapernaumban lakott. Milyen szomorú, hogy noha ott élt köztük az Isten Fia, az emberek, az Isten saját népe nem ismerte fel benne a Messiást.

Minekeltötte bemutatnám ez ige alapján a Krisztus vonzásában életre kelő egyházat az evangélium magját szeretném elültetni annak az embernek a szívében, aki magára ismert pusztán a Szentírás olvasata hallatán. Itt áll, vagy fekszik a középen egy ember, aki teljesen magatehetetlen, aki semmit nem tehet már magáért, se földi se mennyei örök életéért. Egy ember, akit leterített a bűn és a vele együtt járó halál. Egy ember, akit az ördög egy hosszas, agonizáló vegetálásra beállított koporsóban tart fogságában. Egy ember, akinek a nevét sem tudjuk, mert milyen neve is lehet annak, aki hosszú ideje semmit sem tehet magért, vagy másokért. Ki ez az ember? Én úgy hallottam, hogy ma itt, én vagyok ez az ember! Ha pedig van itt még valaki, aki magára ismer ebben a középre állított emberben, nos, akkor, ma én neki, csakis neki hirdetem az Úr szavával:

„Fiam/ leányom, megbocsáttattak a te bűneid!”

Halljuk tehát, amit Jézus Krisztus az életünk során a legfontosabbnak és életbevágóan a legszükségesebbnek tart! A BŰNBOCSÁNAT! Krisztusnak nincs más gyülekezete, nincs más egyháza, csak egy, aki Jézus Krisztus bűnt megbocsátó hatalmának vonzásában támad fel az életre, akit valósággal vonz a bűnt megbocsátó Isten Fia! Ezt, igehallgató testvérem értheted úgy is, hogy aki nem úgy van itt, mint akinek lételeme a bűnbocsánat, aki nem úgy jön ide, hogy éhezi és szomjazza a Jézus Krisztus megbocsátását, nem a Jó Pásztor juhaként és bárányaként² van a nyájban, akinek maga a pásztor nyitott ajtót,³ hanem tolvajként és báránybőrbe bújt farkasként.⁴ Isten a

¹ Zsolt 130,4.

² „Az én juhaim hallják az én szómat, és én ismerem őket, és követnek engem: (...)” Jn 10:27.

³ János 10: 1 – 11.

⁴ Mt 7:15; ApCsel 20:29.

Krisztusban nekünk adott bűnbocsánatával együtt már mindent⁵ nekünk adott. Aki tehát valami ennél többet akar magának az egyházban, csak kevesebbet kaphat!

Márk tehát a nyájjal elegyedett látszatjuhokról is beszélt ebben az igében, akik valójában vérszomjas ragadozók.

A figyelmes igehallgató észrevehette, hogy a csupán látszatra bárányok milyen hatalmas ordas üvöltést csaptak Urunk Jézus lelkében. Így olvastam ezt az evangéliumból:

**„Ott ültek néhányan az írástudók közül, és így tanakodtak szívükben:
Hogyan beszélhet ez így? Istent káromolja! Ki bocsáthat meg bűnöket az
egy Istenen kívül?⁶ Jézus lelkében azonnal felismerte, hogy így
tanakodnak magukban (...).”**

Igen! Pontosan így beszél a bennem is elbújt báránybőrbe öltözött farkas. Beismerem előttem, hogy sajnós nagyon sokszor béget így bennem farkas módjára az álnokság, és szégyellem magam, hogy nem veszem észre. Mindig farkas bégetés történik, amikor Ádámnak egyetlen fiáról, vagy lányáról a leghalványabban is azt gondolom, hogy nem fogja megtalálni őt a bűnbocsátó kegyelem. A legrosszabb az, amikor közvetlen szerettem irányában gyötör meg az ördög. Ilyenkor nem tudom a mindenekfelett győzedelmes Krisztust tükrözni, és nem látható az Arca az én arcomon, ennek pedig nem lenne szabad így történnie!

Most azonban itt áll egy ember, aki nem tehet már semmit magért és azt látom és hallom, hogy Isten Fia csakis és kizárólag egyedül neki hirdeti a bűnök bocsánatát és az örök életet!

Oh de áldott szabadítás! Milyen áldás és kegyelem, hogy teleszívhatom a tudómet ennek az új életnek mennyei tisztaságú friss levegőjével. És nem mellékes az sem, hogy ezt itt veletek és köztetek tehetem, mert Urunk és Istenünk itt van köztünk.

Most pedig fordítsuk figyelmünket a Krisztustest gyülekezetre! Négy derék férfi képében áll köztünk. Isten Fia az ő hitüket látva cselekedett! A Krisztus igaz egyháza minden időben ezzel az igaz, sőt Jézusi hittel dacol mindenféle „farkas-bégetés” ellen!

Ki az, aki az úgynevezett egyházban elzárja a Jézushoz vezető utat? Miért nem nyílt meg vörös tengerként az úgynevezett nyáj, amikor négy ember azon fáradozott, hogy utat törjön egy magatehetetlennek Jézushoz? Nos? Juh, miért nem enged utat egy másik juhnak? Egy nagy juh egy kisebb juhnak? Egy nagy juhnyáj egy kis juhnyájnak? Talán azért mert tolakodóknak bélyegezték őket és a sor végére utasították őket, mert késve érkeztek? Vajon a sorban Jézus átadta-e volna másnak a helyét? Isten Fia tetteiből a fogantatásától fogva a kereszthaláláig, sőt a feltámadása által is azt látjuk, hogy ember Fiaként igenis átadta a helyét, hogy mi tolakodhassunk.

Igénk arra a kérdésre, hogy miért nem engedtek utat annak a négy férfinak egyetlen magyarázatot ad. Csak azért, mert az egyik nyáj éppen akkor valami égbekiáltóan pokoli farkas-bégetésre figyelt.⁷

Van egy történet, amit mindenki ismer, és amelyik nagyon jól szemlélteti azt, hogy miként szokott maga a tanítvány is a farkasbőrbe bújt bárányra hallgatni. Ez a történet az „engedjétek hozzám jönni a gyermekeket” néven vált ismertté. A lényege az, hogy kismamák sokasága vitte volna oda Jézushoz a gyermekeket, hogy Ő megáldja őket, de az Úr tanítványai szidva és feddve⁸ őket elzárták előlük az utat. Jézus pedig ezt látván, haragra gerjedt és ezt monda nékik:

**Engedjétek hozzám jönni a gyermekeket és ne tiltsátok el őket; mert
ilyeneké az Istennek országa. Bizony mondom néktek: Aki nem úgy**

⁵ „(...) Mert **minden a tiétek**. Akár Pál, akár Apollós, akár Kéfás, akár világ, akár élet, akár halál, akár jelenvalók, akár következők, **minden a tiétek**. Ti pedig Krisztusé, Krisztus pedig Istené” 1Kor 3: 21 – 23.

⁶ Zsolt 130,4.

⁷ Mk 2: 7 – 8.

⁸ Mk 10: 13.

fogadja az Isten országát, mint gyermek, semmiképpen sem megy be abba.⁹

Nos, testvéreim! Nézzétek és lássátok a Krisztus gyülekezetét! Nem törődik semmilyen farkasbégetéssel, hanem utat tör magának, ha kell, akkor a háztetőn keresztül is és megáll Jézus előtt. Mi hogyan tehetjük meg ezt? A közbenjáró ima által! A Krisztus igaz gyülekezete mindig a közbenjáró könyörgéssel van elfoglalva. Ez a közbenjárás huszonnégy órás műszak, soha nincs megállás, ilyenként pedig a közbenjárás már nem is szolgálat, hanem életmód, létállapot! Amikor tehát a gyülekezetet, vagy a keresztyént nem a közbenjáró könyörgés tölti be, üvölteni, vagy bégetni kezd benne a farkas! Az álnokság farkas-hangját tehát bennünk csakis az egymásért könnyeket hullató bárány sírás képes elűzni. Ezt a sírást¹⁰ pedig mi Isten Bárányától tanuljuk! Ámen.

⁹ Mk 10: 14 – 15.

¹⁰ „Te örökké való pap vagy, Melkisédek rendje szerint. Ki az ő testének napjaiban könyörgésekkel és esedezésekkel, erős kiáltás és **könyhullatás** közben járult ahhoz, aki képes megszabadítani őt a halálból, és meghallgattatott az ő istenfélelméért, (...)” Zsid 5: 6 – 7. Hasonlatosképpen pedig a Lélek is segítségére van a mi erőtelenségünknek. Mert azt, amit kérnünk kell, amint kellene, nem tudjuk; de maga a Lélek esedezik mi érettünk kimondhatatlan foházkodásokkal. Rom 8:26.